

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 295/2538

นาย แคล้ว เขียวคำโจทก์ นาง หนู เขียวคำ หรือเกิดสำอังก์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 248, ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยแบ่งที่ดินและบ้านพิพาทอ้างว่าเป็นมรดกของน. ผู้ตายโดยตีราคาที่ดินและบ้านเป็นจำนวนเงิน1,600,000บาทและ300,000บาทตามลำดับศาลอุทธรณ์พิพากษาให้จำเลยแบ่งที่ดินพิพาทให้โจทก์จำนวน203.81ส่วนใน3,261ส่วนและแบ่งบ้านพิพาทจำนวน1ใน16ส่วนแก่โจทก์จำเลยฎีกาว่าจำเลยไม่ต้องแบ่งให้โจทก์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ส่วนโจทก์ไม่ฎีการาคาที่ดินและบ้านที่พิพาทกันในชั้นฎีกาจึงมีเพียง99,998.77บาทและ18,750บาทตามลำดับรวมแล้วเป็นราคาทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นฎีกาไม่เกิน200,000บาทจึงต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา248วรรคหนึ่งที่ใช้บังคับอยู่ในขณะจำเลยยื่นฎีกา จำเลยฎีกาปัญหาข้อกฎหมายว่าที่ดินส่วนของบ.และศ. ที่จำเลยได้รับโอนมาจำเลยได้โอนคืนให้แก่ศ.และบุตรของบ. ก่อนโจทก์ฟ้องคดีนี้ที่ดินที่โจทก์ฟ้องขอแบ่งเป็นทรัพย์สินของบุคคลอื่นแล้วโจทก์จะมาฟ้องขอแบ่งจากจำเลยไม่ได้นั้นเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา249วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยและนายนพอยู่กินเป็นสามีภริยาช่วยกันทำนาและเก็บหอมรอมริบเงินที่ทำมาหาได้จนมีบ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 1 ราคาประมาณ 300,000 บาทและที่ดินโฉนดเลขที่ 166 เนื้อที่ 8 ไร่ 61 ตารางวาราคาประมาณ 1,600,000 บาท ต่อมานายนพถึงแก่ความตาย ทรัพย์สินคือบ้านและที่ดินดังกล่าวจึงตกเป็นมรดกแก่ทายาทของนายนพ โจทก์เป็นน้องร่วมบิดามารดาเดียวกันกับนายนพ โจทก์เคยติดต่อให้จำเลยแบ่งทรัพย์สินมรดกแล้ว แต่จำเลยเพิกเฉย ขอให้บังคับจำเลยแบ่งกรรมสิทธิ์บ้านดังกล่าวแก่โจทก์ครึ่งหนึ่งและให้จำเลยแบ่งกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ 166แก่โจทก์จำนวน 4 ไร่ 30 ตารางวาจำเลยให้การว่า เมื่อ พ.ศ. 2496 นายนพติดยาเสพติดจำเลยได้ขอร้องให้เลิกเสพ แต่นายนพปฏิเสธจำเลยจึงแยกมาอยู่กับพี่สาวแต่นายนพก็ตามมาอยู่ด้วยแต่ต่างคนต่างอยู่ จำเลยต้องหาเลี้ยงตัวเองมาตลอด นายนพไม่มีสิ่งใดที่จะนำมาลงเป็นหุ้นส่วนกับจำเลยไม่ว่าเป็นทรัพย์สินหรือแรงงาน เดิมบ้านพิพาทเป็นบ้านชั้นเดียวหลังคามุงจาก อยู่ริมคลองซึ่งเป็นสาธารณะ กำนันสั่งให้หรือแต่นายนพไม่สามารถรื้อปลูกใหม่ได้เพราะไม่มีเงินและเจ็บป่วยไม่สามารถทำอะไรได้ นายวีระหลานชายจำเลยได้ออกเงินส่วนหนึ่งร่วมกับเงินที่จำเลยได้จากการขายหน้าดินทำการปลูกสร้างบ้านหลังใหม่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่ปัจจุบันโดยมีกำนันช่วยเหลือปรับที่ดินให้ที่ดินที่ปลูกบ้านจึงเป็นของจำเลย บ้านที่ปลูกใหม่เป็นบ้าน 2 ชั้น หลังคามุงกระเบื้องราคาค่าปลูกสร้างเป็นเงิน 70,000 บาท ส่วนที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 166 มีเนื้อที่ทั้งหมด 28 ไร่ 2 งาน 14 ตารางวาเป็นมรดกตกทอดของบรรพบุรุษจำเลย มิได้ซื้อหาใหม่ผู้รับโอนกรรมสิทธิ์ล้วนแต่เป็นผู้สืบสกุลของผู้มีกรรมสิทธิ์เดิมยังไม่เคยแบ่งออกเป็นสัดส่วน ที่รายการจดทะเบียนซื้อขายนั้นเป็นเพราะเครือญาติของจำเลยเห็นว่าจำเลยจะรักษาทรัพย์สินสมบัติไว้ได้ หากจำเลยถึงแก่กรรมโดย

กะทันหัน ทรัพย์สมบัติเหล่านั้นจะต้องตกทอดแก่หลานจึงมาทำโอนขายให้จำเลยไว้ แต่ต่อมา จำเลยได้โอนกรรมสิทธิ์คืนให้แก่ญาติแล้วคงเหลือแต่ส่วนของจำเลยขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้น พิพากษาให้จำเลยแบ่งกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 166 แก่โจทก์ เนื้อที่ 800 ส่วนใน 6,461 ส่วนและแบ่งกรรมสิทธิ์บ้านพิพาทหนึ่งในสี่ส่วน ถ้าคู่ความตกลงแบ่งกันไม่ได้ ให้เอาประมวล ระหว่างคู่ความกับเจ้าของร่วมคนอื่น ถ้าไม่ตกลงให้นำทรัพย์สินพิพาทออกขายทอดตลาดได้เงิน สุทธิเท่าใดให้แบ่งปันตามส่วนจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ว่า ให้จำเลยแบ่งกรรมสิทธิ์ ที่ดินโฉนดเลขที่ 166 ให้แก่โจทก์ 203.81 ส่วนใน 3261 ส่วนและแบ่งกรรมสิทธิ์บ้าน 1 ใน 16 ส่วน ให้แก่โจทก์นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยแบ่งที่ดินและบ้านพิพาท อ้างว่าเป็นมรดกของนายนพ เขียวคำผู้ตาย โดยตีราคาที่ดินและบ้านเป็นจำนวนเงิน 1,600,000 บาทและ 300,000 บาท ตามลำดับ ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้จำเลยแบ่งที่ดินพิพาทให้โจทก์จำนวน 203.81 ส่วน ใน 3,261 ส่วนและ แบ่งบ้านพิพาทจำนวน 1 ใน 16 ส่วน แก่โจทก์ จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่ต้องแบ่งให้โจทก์ตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ส่วนโจทก์ไม่ฎีการาคาที่ดินและบ้านที่พิพาทกันในชั้นฎีกาจึงมีเพียง 99,998.77 บาท และ 18,750 บาท ตามลำดับรวมแล้วเป็นราคาทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่ พิพาทกันในชั้นฎีกาเพียง 118,748.77 บาท ไม่เกิน 200,000 บาทจึงต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาใน ข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคหนึ่งที่ใช้บังคับอยู่ใน ขณะจำเลยยื่นฎีกา ซึ่งศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยและนายนพอยู่กินเป็นสามีภริยากันและ ทำมาหาได้ร่วมกันตลอดมาจนกระทั่งนายนพถึงแก่ความตาย ที่ดินพิพาทจำเลยซื้อมาจากนางบุญ ฉันท์ แพงสุด และนางศรีสวรรค์ นกกกลินดี ในระหว่างอยู่กินกับนายนพส่วนบ้านพิพาทก็ปลูกขึ้น ระหว่างนายนพอยู่กินกับจำเลยนายนพจึงมีส่วนเป็นเจ้าของในที่ดินและบ้านพิพาทร่วมกับจำเลย ที่จำเลยฎีกาว่า นายนพไม่มีทรัพย์สินติดตัวมาอยู่กินกับจำเลย ไม่ได้ทำมาหากินร่วมกับจำเลย เพราะติดยาเสพติดที่ดินนางบุญฉันท์และนางศรีสวรรค์ไม่ได้ขายที่ดินให้จำเลยเป็นแต่เพียงโอนฝาก ที่ดินไว้กับจำเลยเพื่อป้องกันมิให้สามีเอาที่ดินไปก่ดี บ้านพิพาทจำเลยก่อสร้างขึ้นมาเอง นายนพไม่ มีส่วนในการปลูกสร้างด้วยก็ดี ล้วนเป็นฎีกาที่ได้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของ ศาลอุทธรณ์ เป็นฎีกาในข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ที่จำเลย ฎีกาปัญหาข้อกฎหมายว่าที่ดินส่วนของนางบุญฉันท์และนางศรีสวรรค์ ที่จำเลยได้รับโอนมา จำเลย ได้โอนคืนให้แก่นางศรีสวรรค์และบุตรของนางบุญฉันท์ ก่อนโจทก์ฟ้องคดีนี้ ที่ดินที่โจทก์ฟ้องขอ แบ่งเป็นทรัพย์สินของบุคคลอื่นแล้ว โจทก์จะมาฟ้องขอแบ่งจากจำเลยไม่ได้นั้น เห็นว่า ฎีกาจำเลย ข้อนี้เป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ต้องห้ามตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่งศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยพิพากษายกฎีกาจำเลย

องค์คณะ

มหินทร์ สุรดิษฐ์ · อากาศ บำรุงชีพ · สละ เทศร่ำพรรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/295/2538>